

[Landbrugsministeren.]

kelte bestemmelser i lovforslagene henviser til de udførlige bemærkninger, der ledsager forslagene.

Forslagene har været forelagt bl. a. landbrugets organisationer, korn- og foderstofhandlernes organisationer, gødningshandelen og Industrirådet, der har tiltrådt forslagernes fremsættelse.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de to lovforslag til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Fortsettelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1962 til 31. marts 1963.

(Foregående del af første behandling findes i tidenden sp. 1333 og 1425).

Forhandlingen genoptoges.

Johan Nielsen: Det falder mig træls at røre tungen, en sten for brystet stemmer for åndedraget, med ordets tryllemagt har det sig trangt, når tankens hus i stormen hælder. — Som de fleste af det høje tings ærede medlemmer ved, stammer disse strofer fra en af verdenslitteraturens perler. Det er indledningen til den islandske høvding Egill Skalla-Grimssons drapa „Sonatorrek“, frit oversat: sønnen, som er vanskelig at hævne. Egill skrev drapaen, efter at hans søn Bødvar var død, og den er udtryk for en stærk mands magtesløshed i en given situation.

Det er, om jeg må sige, lignende følelser, der besjæler mig i øjeblikket. Det falder mig træls at røre tungen, og jeg føler en afgrund af skuffelse og afmagt i min sjæl. Grunden er den, at jeg er blevet afæsket en forklaring på min gøren og laden i det høje ting, efter at afgiftslovene var til tredje behandling. Der er faldet hug fra mange sider, men det, som gjorde særlig ondt, var en artikel, skrevet af Tage Mortensen, en mand, som jeg personlig sætter stor pris på, og som jeg har regnet for en af Danmarks førende penne, selv om hans politiske anskuelser ikke falder sammen med mine. Hertil kommer, at artiklen stod i Berlingske Tidende, som jeg af personlige

grunde uden at dele bladets politiske anskuelser føler mig knyttet til. Jeg har hidtil ment, at vedkommende blad repræsenterede noget af det bedste i vort vestlige demokrati. Derfor blev jeg intet mindre end chokeret ved at læse, at bladet mente, at mindretallene inden for riget burde indtage en særstilling, når vigtige afstemninger fandt sted i folketinget. Jeg læste artiklen flere gange igennem og sagde til mig selv: det kan ikke passe; det er ikke i Grundtvigs fædreland, man skriver sådanne ord; herrefolksmentaliteten findes ikke i Danmark; det er kun langt, langt borte fra os, man kan læse om herrefolk, som har ganske særlige rettigheder, mens andre nationer og andre racer inden for samme politiske domæne bliver undertrykt og får én over nakken i ny og næ. Men det stod alligevel sort på hvidt, at grønlænderne, færingerne og det tyske mindretal burde, selv om man indrømmede, at de havde ret dertil, undlade at afgive stemme i vigtige afgørelser i folketinget.

Man har afæsket mig en forklaring, og jeg vil svare: hvorfor i alverden skulle jeg lade være med at stemme? Ifølge gældende lov er jeg valgt på samme måde som alle de andre ærede medlemmer. Mit valg er prøvet, og der lød intet „mene mene tekellufarsin“.

Jeg er socialdemokrat og føler mig som sådan absolut solidarisk med socialdemokraterne i alle lande, også med mine danske kolleger, hvis gruppe jeg er tilsluttet. Hvorfor skal jeg så ikke støtte dem, når det drejer sig om noget for mig så betydningsfuldt, som at en regering, der har min allerstørste tillid, bliver siddende?

Jeg skal ærligt vedgå, at jeg mangler ord for at udtrykke min skuffelse, og hvis jeg mente, at det var den almindelige mening i det høje ting, at nogle af medlemmerne skulle være sekundære i relation til andre, så rystede jeg ikke blot støvet af mine fødder og forlod det høje ting i dag, men jeg tog også min afsked som præst i den danske folkekirke. Konsekvensen af, at de nationale mindretal skulle indtage en særstilling, ville i sin yderste form være, at de af os, som ligner de særlig privilegerede, burde få påsyet et mærke, så man ikke på nogen måde kunne komme til at forveksle os med de andre. Jeg har f. eks. en kollega